

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 108.074 van 19 juni 2002
in de zaak A. 111.441/VII-24.809**

In zake : XXX,
 wonende te 2140 BORGERHOUT,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Pakistaanse nationaliteit, op 2 oktober 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 3 september 2001 tot weigering van regularisatie;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door adjunct-auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 26 april 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. COECK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd
H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van
artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken
blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan
worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt
kunnen worden samengevat :

1.1. Op 29 januari 2000 diende de verzoekende partij een
regularisatieaanvraag in op grond van de wet van 22 december 1999 betreffende de
regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op
het grondgebied van het Rijk; deze aanvraag was oorspronkelijk gesteund op artikel 2.2/ van
voornoemde wet; de verzoekende partij beweert dat zij ter zitting van 22 mei 2001 van de
Commissie voor Regularisatie haar aanvraag heeft uitgebreid naar artikel 2.4/ van die wet;

1.2. De tweede kamer van de Commissie voor Regularisatie verleende op
10 juli 2001 een ongunstig advies betreffende de aanvraag van de verzoekende partij; dit
advies luidt als volgt:

"(...)

1. De aanvraag werd tijdig ingediend. De aanvrager brengt geen enkel identiteits-
noch reisdocument bij.

2. De aanvraag werd ingediend op grond van artikel 2,2/, van de regularisatiewet.

3. De Commissie stelt vast dat betrokkene geen schriftelijke verklaring, zoals te
dezen formeel vereist luidens artikel 9,7/, van de regularisatiewet, heeft bijgebracht.

4. Betrokkene beweert geen asiel te hebben gevraagd. Ter zitting gevraagd naar de
redenen van onmogelijkheid van terugkeer naar Pakistan, roept hij nochtans "politieke
problemen" in. Hij geeft toe hieromtrent over geen bewijs te beschikken.

Luidens artikel 49 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het
grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is
uitsluitend de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevoegd
om een vreemdeling als vluchteling te erkennen. Artikel 57/11 van deze wet bepaalt
dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen bij uitsluiting van iedere andere
instantie bevoegd is de beroepen tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal
te behandelen. De Commissaris-generaal en de Vaste Beroepscommissie beoordelen
de status van vluchteling overeenkomstig het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.
De Commissie voor regularisatie is derhalve geen bijkomende asielinstantie. Voor de
toepassing van artikel 2,2/, van de regularisatiewet moeten bijaldien andere motieven
kunnen worden aangevoerd dan deze die in het toepassingsveld vallen van voormeld
verdrag (cf. het proces-verbaal van de Algemene Vergadering van 11 november 2000:
"De criteria voor toekenning van het statuut van geregulariseerde en vluchteling zijn
niet dezelfde").

Te dezen is dit niet het geval.

5. De Commissie besluit dat de aanvrager niet voldoet aan de voorwaarden om te worden geregulariseerd.
(...).".

1.3. Op 3 september 2001 verwierp de minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot regularisatie door zich aan te sluiten bij het advies van de Commissie.

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat in een enig middel de verzoekende partij de schending inroept van het motiveringsbeginsel doordat niet is geantwoord op haar mondelinge vraag aan de Commissie voor regularisatie tot uitbreiding van zijn aanvraag naar artikel 2.4/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk;

Overwegende dat de wet inderdaad niet lijkt te verbieden dat de aanvraag mondeling wordt gewijzigd of uitgebreid; dat echter de aanvrager het bewijs moet kunnen leveren dat hij zulks heeft gedaan; dat te dezen geen spoor van een uitbreiding van de aanvraag is te vinden in het proces-verbaal van de zitting van de Commissie van 22 mei 2001; dat men bezwaarlijk van het bestuur kan vereisen dat het uit de stukken die worden neergelegd door de aanvrager zou afleiden dat er een gewijzigde aanvraag werd ingediend; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien juni tweeduizend en twee, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	D. LANGBEEN,	hoofdgriffier.

De hoofdgriffier,

De voorzitter,

D. LANGBEEN.

E. BREWAEYS.